

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Problema surdo-muți soldați

Fideli promisiunii făcute și pentru a ține treaz interesul celor ce doresc să cunoască viața surdo-muților cu tot ce o inconjoară ca: durere, bucurie și aspirațiune socială, tratăm astăzi despre problema surdo-muților soldați despre care astăzi se face atâta caz în străinătate.

Cum de altfel ați mai aflat, în Germania s'a făcut un „batalion de asalt” cu un nucleu de surdomuți soldați. Nu se știe dacă este sau nu o experiență a noii idei hitleriste. În afară de aceasta, acest fapt constituie o nouă afirmație a chestiunii atât de arzătoare a capacității surdomuților în viața socială.

Nu trebuie însă de crezut că Germania a făcut pentru prima oară acest lucru, are însă meritul de a-l fi tradus în fapt. Acest lucru era de mult în mintea surdomuților germani.

Trebuie să afirmăm că aceasta nu este chiar prerogativa exclusivă a surdomuților din Germania hitleristă. Această aspirație este veche, deoarece a fost simțită de surdomuții cei mai bine intenționați din diverse țări. Pentru a dovedi această afirmație trebuie să ne aducem aminte că nu puțini dintre noi, animați de nobila dragoste de patrie ne-am oferit a fi încorporați între trupele combatante sau să fim atașați serviciilor auxiliare. Trebuie să luăm notă de această ofertă atât de înălțătoare, atunci când Patria în luptă, cerea oameni, ofertă formidabilă deoarece ea cerea jertfă totală a persoanei, fără să poată spera vre-o mulțumire. Viața era incredibilă destinului și aveai aproape totdeauna certitudinea că nu vei rămâne printre cei vii.

Nu trebuie să mai arătăm că cererea surdomuților nu a fost acceptată pentru motive cari și acum sunt date de acei cari se încăpățânează, cu toate că timpurile s'au schimbat, cu toate că s'a format o nouă mentalitate pozitivă, să se adăpostească în dosul prejudecăților afirmând într-una că surdomuțul este limitat în posibilitățile sale.

Cunoaștem un surdomuț ce a aparținut în timpul războiului armatei austriace în calitate de auxiliar; și nu sunt puțini din aceia cari au fost în preajma câmpului de luptă.

Ținând seama de cele de mai sus, am avut totdeauna credința în cazul că surdomuții noștri ar fi fost încorporați în armată la serviciul auxiliar, ar fi supliniți prin inteligență și tenacitate infirmitatea lor. Puși în servi-

ciul patriei pentru îndeplinirea unei datorii de bărbat, ar fi demonstrat marea capacitate de care dispun și care este pretuită mult în timp de pace în viața zilnică, capacitate, ce nu are limită și restricții.

Am aspirat totdeauna ca atunci când vine timpul recrutării, frații noștri ce sunt bine instruiți și în deplinătatea forțelor fizice și morale, să fie declarați apti pentru serviciul militar și să fie încorporați în diversele regimente.

Această aspirație, să zicem militară, era încă de mulți ani în mintea noastră; și dacă nu am făcut-o cunoscută această idee a fost pedica timpurilor de atunci când oamenii nu erau maturi să conceapă o idee așa înaltă, nu puteau să priceapă nici să evalueze sufletul nostru, totdeauna dornic să se emancipeze de lanțul sclaviei morale, să se ridice spre lumina vieții normale.

Astăzi când trăim timpuri de regenerare arzătoare morală a fiecărui individ, avem mai multă credință și dreptate de a spera că oamenii erei noi, căliți de experiența grea a vieții, vor înțelege mai bine ceea ce este nobil și grandios în inima surdomuților instruiți și vor sprijini toate cererile lor pe lângă aceea ce o tratăm acum.

Ideia militarizării surdomuților s'a născut în noi la vederea insuportabilă a considerării că niște elemente de o valoare inoelnică, din cauza infirmității noastre s'a născut această idee în dorința noastră de a fi cât mai utili patriei și societății, câștigând prin aceasta considerația lor. Considerația aceasta nu este cerșită, ci dobândită după probarea capacității noastre ce am fi demonstrat cu onoare.

Suntem pătrunși că această problemă nu este din cele mai ușoare, dar sperăm că va fi examinată cu atenție și seriozitate în viitoarele noastre congrese.

Adevărat este că toți acei cari vor trata această problemă favorabil nu vor fi înțeleși. Deoarece nu toți pot înțelege și nu pot pricepe cât de schimbat este sufletul nostru.

Insă trebuie să aveți credința că tot ce facem, chiar dacă este pentru noi sau alții ingrat sau dureros, o facem pentru redemptarea noastră și pentru ridicarea conștiinței noastre la înălțimea timpurilor ce trăim. O facem pentru impulsul natural de nobilă bărbăție care nu permite nimănui să rămână înapoi atunci când avem credința că putem valorifica încă un lucru în viața noastră.

Al doilea trandafir

de Silvia Dimitriu Leorda

Brigadierul silvic puse caii la trăsură și porni la drum spre gară să aducă pe fiica sa Marioara, care venea în vacanță dela școală.

Dragostea ce păstra fiicei sale îl făcuse să aștearnă în trăsură perne moi. La plecare, câteva lacrimi se scurseseră pe fața lui bărboasă, pornind în trupul calilor să și revadă cât mai repede odrasla, singura mângâiere care îi rămăsese pe lume.

Avea și dreptate el să simtă iubirea atât de mult pentru fiica sa, căci rămăsese numai cu ea. Soț-a, după multă suferință, dimpreună cu ceilalți copii ai lui, care asaltau altădată pădurea cu gurițele lor sonore, se duseseră în lumea de veci, iar el rămăsese singur ca într'un adevărat pustiu.

Acum toată durerea și toată dorința o dădă cu grijă la fiica sa.

O creșcuse mare cât un brad, de când rămăsese orfană de mamă de mică, fără ca din gura fetiței să iese un grai. Într-o zi o dusese la alți copii, într'un sat să se joace, crezând că nu poate vorbi din cauza s'ngurătății. Dar nu târziu, după ce consultă mai mulți medici specialiști, se convinse că Marioara — fetița lui dragă și scumpă — este surdo-mută.

În cercul copiilor cu care se juca, Marioara avu ocazia să cunoască băiatul inginerului silvic, pe bunul copil George. Ei se împrieteniră și curând se născu între ei o strânsă legătură sufletească.

Când s'au dus la școala primară din sat au fost nedespărțiți. George lua apărarea Marioarei decâteori vedea pe cineva bătându-și joc de infirmitatea ei. Odată chiar el bătu crunt cu o jordea pe un copil Isidor, foarte nebunatic căci ocesat lovise cu o piatră pe Marioara.

Când au mers la școala secundară, George nu uita niciodată să meargă la institutul de surdo-muți să și vadă protejata. Pe măsură ce George învăța și era așa silitor, nici Marioara nu se lăsa mai prejos și căută să fie și ea premiantă. Atență la toate profesorele, citea așa de bine vorbele după buze, încât parcă devenise normală. Profesorii îi desvoltară din ce în ce darul vorbirii. George o încurajă și îndemna la cultura superioară.

În vacanțe ei duceau viața mai mult împreună la casa brigadierului, care avea o frumoasă vilă și agonisise avere pentru așa pune fiica la adăpost.

Când Marioara termină școala și cursurile de pictură pentru care avea un deosebit talent, se stabilă în pădurea fermecătoare la casa părintelui său. Acesta nu știa cum să o satisfacă, de bucurie că de acum sunt împreună.

George, care cunoștea bine naivitatea Marioarei și grațiile ei, precum și sufletul și calitățile ei, curând sentimentele de mai înainte se transformară în altele tot atât de frumoase și de curate.

Venea des în casa brigadierului, și într-o zi, plin de emoție, merse la bătrân și ceru mâna Marioarei. Acesta rămase mai întâi mirat de acest fapt, care-l credea că nu poate să se

(Continuare în pag. 11-a)

Sentimentul umanității este cea mai înaltă fază de civilizație a omenirii.

Cine dă dovadă de acesta prin binefacere față de cei nevoiași și vitregiți

de natură este cu adevărat omul superior pe care l-a propovăduit Mântuitorul.

Drama unui surdo-mut

— Curtea cu Jurați din Milano —

O CONDAMNARE

Frații gemeni Carlo și Francisco Garegnani, trăiau cu bătrânul lor tată, la Magenta, din modestele resurse ce le avea Carlo din meseria sa de cismar. Insă pacea dispăru la un timp din această săracă familie. Carlo care era surd, reproșă fratelui său, întors după o lungă absență în străinătate, că ar vrea să trăiască pe spinarea lui. Francisco la rândul său se plângea că fratele lui vrea să facă prea mult pe patronul și că nu-i dă de mâncare decât resturile dela masă și avea destul de frugală.

Un incident întâmplat în seara de 25 Februarie anul trecut provoacă tragedia. Francisco ca să se răzbune mâncase porția și a lui Carlo. Instinctul de conservare puse stăpânire pe sufletul nenorocitului de Carlo, care ridicând ciocanul cu care lucra, lovi de 5 ori pe fratele său, ucigându-l.

Sentința a atenuat responsabilitatea fratricidului ca a fost judecat de jurați, acordându-i-se circumstanțe atenuante din cauza infirmității acuzatului. Procurorul în timpul judecății a cerut 12 ani de reclusiune, însă Curtea după ce a ascultat apărarea făcută de maestrul Arpaia a condamnat pe Carlo la 10 ani și 8 luni de reclusiune plus 3 ani de internare și observație într-o casă de sănătate specială.

Aceasta este numai latura, rece, juridică.

Acum însă începe adevărata dramă, a unui om îndepărtat de ceilalți oameni. Dramă ce ce oglindește în vorbele lui Victor Hugo, ce sunt de o tragică măreție.

„În civilizația noastră sunt momente tragice, sunt acelea în cari hotărârile reci ale legii sunt un naufragiu pentru cei ce sunt atinși. Cât de funebă clipă este aceea în care societatea se îndepărtează și execută ireparabilul abandon al unei fapturi ce gândește“.

Până eri un om, astăzi un număr ce îmbracă casaca oribilă, zebată al condamnatului. Și aceasta cuirasă legală pentru o veșnicie de 10 ani.

În egoismul nostru nu am fi dat atenția acestei drame, care totuși e o dra-

mă ce lovește pe un frate al nostru de nenorocire, care chiar dacă a ucis, totuși avea destule circumstanțe care să atenueze grozăvia faptei și de cari trebuia să se ție seamă în mod uman chiar prin prisma legii.

Dramă atroce pentru un surdo mut găsit că e culpabil, și chiar era, dar care condamnarea l'a definit ca un „Cain“.

Prin urmare victima ar fi fost un „Abel“?

Ar putea fi numit „Abel“ un torturator și o lipitoare al fratelui său, constrâns să muncească peste puterile lui pentru a susține pe un lenes ce batjocorea infirmitatea sa.

Cum s'a apărât sau cum a fost apărât acest frate al nostru nenorocit, în desfășurarea propriei lui tragedii, cu un interpret rece care era numai un tramsmițător de întrebări și răspunsuri la judecători ce cunoșteau prea puțin sufletul și psihologia unui surdo mut pe care societatea l'a fasonat altfel decât pe cei normali.

Subt povara condamnării fără apel și în disperarea sa nenorocitul nostru frate trebuie să fi gândit că nu Cain ar fi ucis pe Abel ci...

În locul apărătorului ași fi cerut și obținut înainte de sentință să fac aprecieri și observații, ași fi insuflat cu căldura aceluia care cunoaște sufletul surdomuțului, judecătorilor o convingere nebazată pe pietate ci pe circumstanțe ce au determinat pe nenorocit să ucidă.

Întreb dacă acum în fața deznodământului acestei drame și a morții civile al nenorocitului frate, nu ar fi posibil o revizuire a procesului și chiar o intervenție la clemența regală, sau a duceului?

E. Prestini

D. G. E. Prestini este unul din cei mai distinși fii ai Italiei fasciste; surdo-mut, președintele federației surdo-muților din Italia și delegat autorizat al guvernului italian la diferite congrese internaționale ale surdo-muților din diferite țări. Alături de d. Vittorio Ieralla, directorul și redactorul responsabil al jurnalului italian: „La voce del surdomuto“, ce apare la Trieste a luat parte activă, desfășurând cu un curaj demn de toată lauda lupta pentru cauza surdo-muților italieni ce a atras atenția duceului B. Mussolini care le-a acordat toată atenția onorându-i până și cu prezența sa reuniunile anuale ale lor.

Să ne întoarcem la țară

INFORMAȚII

Surdomuța oarbă americană, miss Helen Keller, a scris un interesant articol, isvorât din o profundă ardoare de iubire și pasiune pentru agricultorii surdomuți.

In acest articol descrie cu o mișcătoare simplitate și exaltată credință frumusețea vieții la țară unde ea a crescut, unde a învins numeroase obstacole cari la început i s'au părut de neînvinși. Suferă în tăcere și luptă cu o disperată voință de a se înălța sufletește spre a ajunge astăzi să-și vadă opera incununată de succes. Astfel recentul său articol scris cu ocazia Congresului Internațional al educatorilor surdomuților ținut la West Trenton (America) a găsit un ecou de caldă simpatie și interes printre surdomuți.

Keller prin articolul său, se întreabă cum ar putea trăi surdomutul la țară, când el la oraș prin forța lucrului, găsește mai ușor de lucru ca să-și câștige existența să se distreze și să-și facă camarazi printre cei loviți de aceeași infirmitate.

Este evident că acest lucru nu suferă contradicție deoarece este știut că surdomutul nu trebuie să se îndepărteze de locul unde el poate să-și câștige existența, de acolo unde găsește mijlocul de a-și face prietenii printre tovarășii de suferință cari îl vor înțelege și unde nu există pericolul de a se găsi moralmente izolat.

Aceasta o zice și scriitoarea noastră. Dar se întreabă dacă surdomuții marilor orașe care trăiesc numai între ziduri închise, nu răvnesc și ei, în sufletul lor aerul împede de la țară. Se mai întreabă dacă, agricultura și horticultura nu poate fi la îndemână unui surdomut, ca atâtea alte profesii.

Este întrebarea ce ne-o punem și noi văzând atâția tineri surdomuți cari de îndată ce termină școala, în loc să se întoarcă la satul lor și să urmeze meseria tatălui lor, preferă să rămâie la o-

raș unde învață meserii îngrate ce de multe ori nu sunt izvorâte din o aplicație personală.

Este o prejudecată ce trebuie eliminată. Surdomutul tânăr care lasă viața de la țară spre a veni la oraș atras de mirajul unui mare câștig se va desmetici cu timpul.

Viața la oraș este dură, foarte grea mai ales pentru un tânăr surdomut și mai ales pentru acela care nu poate să se stabilească în mod definitiv. Astfel amărăciunea și tristețea vieții sale vor face să simtă repede năruirea visului său spulberat, speranței sale pierdută, și-l va urmări nostalgia reîntoarcerii la țară astăzi pline de resurse.

E falsă afirmația că agricultura ar fi o meserie degradatoare. Ea e poate una din cele mai frumoase și sănătoase indeletniciri și chiar putem afirma că este o artă, deoarece țărânul nu este un simplu scărmanător de pământ, ci este artistul brazdei sale din care știe să scoată materialul cel mai trebuincios vieții lui și seminilor săi. Surdomutul, fără îndoială, se va simți foarte bine în mijlocul țarinei unde totul înseamnă viață, frumusețe, unde totul e senin.

Să nu vorbiți de singurătate și de abandonare morală. Cu puțini bani, surdomutul va putea să se ducă la oraș unde se va întâlni cu tovarășii săi, unde va putea lua parte la adunările asociației, ca apoi să se întoarcă la țară cu sufletul înălțat și cu o mai mare ardoare de muncă, acolo unde este nevoie de muncitori silitori, binevoitori și iubitori de pământ.

Helen Keller susține că agricultura este meseria cea mai bună pentru surdomuți, deoarece este mijlocul cel mai ușor și cel mai practic de a le face viața mai ușoară. Adaug că mai întâi ar fi bine să învățăm teoretic agricultura și grădinaritul, prin un învățământ special să căpătăm noțiuni, necesare

aceluia care trebuie să trăiască la țară. Inșă ni se pare că nu este aceasta meseria cea mai adecvată surdomuților. Sunt atâtea altele însă cari se pot învăța conform aspirațiilor și inclinației fiecăruia. Trebuie totdeauna să fie lăsați liberi să-și aleagă profesiunea sau meseria.

Indrumarea spre agricultură a surdomuților trebuie să fie subordonată numai condițiilor de ambianță ale familiilor ce posedă pământ fie el cât de mic.

Este foarte adevărat că sunt mulți surdomuți țărani. Pe ei trebuie să-i stimulăm să se reîntoarcă la țară ca să-și refacă o existență mai bună și mai ales pe tineri să-i îndrumăm încă din școală, dându-le posibilitatea să învețe cât mai multe noțiuni despre grădinarit și agricultură. Ei, mai mult decât alții trebuie să simtă imperioasa chemare pentru această magnifică meserie, ei trebuie să simtă impulsul pe care pământul îl oferă cu frumusețile lui naturale și de necomparat.

Gândul lui Helen Keller, este împărtășit în totul de toți surdomuții ce au bun simț și mai ales noi ce trăim în o țară eminentă agricolă trebuie să ne gândim că agricultura este viața națiunii noastre deoarece este primul și cel mai însemnat avut al țării.

Astfel cum se instituie la Institutul Național de surdomuți din Florența (Italia) o colonie agricolă, astfel am vrea ca în toate părțile acolo unde sunt surdomuți la țară să se ia exemplul și să se facă la fel.

Ei vor trebui să cunoască nu numai pământul din care vor scoate pâinea lor, dar vor trebui să învețe și agromonie ca să se întreaacă unul pe altul demonstrând valoarea sa personală. Astfel vor fi utili familiei lor și societății și vor avea satisfacția morală care este premiul cel mai râvnit al aceluia ce-și face datoria.

Pierre Denis Guillard scrie în Gazeta Surdomuților, despre poetul francez Pierre de Rousard, care la fel ca și Beethoven își datorește celebritatea lui surzeniei pe care o căpătă la 19 ani.

Născut la casetul Possoniere lângă Vendome, în anul 1524 el duse o viață de parazit la curtea Franței până când fu lovit de infirmitate. Imbolduit el se retrage ducând o viață solitară și inclinand spre gândire și meditare. Un nou suflu vine să-i ilumineze viața și tristețea situației sale, un germe de viață nouă se naște în el. Sufletul său animat de un frumos sentimentalism, îl atrage spre poezie, care îi va da mai târziu o strălucire numelui său.

Împreună cu Ioachim du Bellay fondă un grupu de 7 poeți cari au creat poezia modernă din timpul său. Mai târziu Ronsard scrie multe poezii, printre care „Dragostea Casandrei și a lui Marius”. Intre timp deveni favoritul lui Carol IX și scrie Elegiile, Franciadele, un puternic poem epic și discursurile. Acest artist, care grație surzeniei sale atinse cea mai mare faimă, muri la 1585.

FRANȚA.— Surdomuța Suzana Lavand, doctor în litere, după ce a trecut în mod strălucit examenele de concurs, a fost numită suplăentă la biblioteca Sorboniei.

Surorei franceze care parcurge o astfel de carieră, îi transmitem cele mai vechi felicitări și asigurăm alte triumfuri mai mari.

GERMANIA.—La Görlitz lângă Berlin s'a inaugurat prima casă pentru surzi. Are o mare sală pentru reuniuni și 16 apartamente cu una, două și trei camere. În salon este un aparat radiofonic special prevăzut cu un amplificator puternic pentru a putea ca aceia ce n'au pierdut încă de tot simțul auzului să asculte concerte și conferințe. În tot edificiul sonerile sunt înlocuite cu semnale luminoase. Spre a preveni o nenorocire în timpul nopții s'a făcut o instalație specială electrică care în mod simultan sguăue somierele paturilor pe care doarme surdul.

Casa surzilor nu trebuie confundată cu un ospiciu de internare. Locatarii se ocupă fiecare în timpul zile de lucrul lor și trăiesc din produsul acestuia.

JAPONIA poate fi considerată ca prima națiune care are artiști de teatru surdomuți. De exemplu, există o companie de teatru denumită Kurama-za și care există de 8 ani. E compusă exclusiv din artiști surdomuți cari execută cu perfecție uimitoare partea lor cu o mimică expresivă. Cu toate că reprezentarea este muș totuși ea este acompaniată de muzică care îi dă o mai mare expresie. Reprezentațiile cari întâi erau destinate numai surdomuților, au fost apoi văzute de spectatori ce auzeau cari s'au deprins cu mimica lor și au învățat perfect să înțeleagă desfășurarea acțiunii de pe scenă. În una din ultimele reprezentații date la Alskai-Kachan în provincia Osaka, au participat mai mult de 5000 spectatori ce auzeau.

iarele locale nu au precupețit elogile lor pentru artiștii surdomuți ce au obținut un succes răsunător cu creația lor.

SPANIA.— Cercul recreativ al surdomuților din Catalonia cu sediul la Barcelona, ne comunică alegerea următoarelor persoane în consiliul directiv.

Președinte, Don Juan de la Cruz Hermandes; vice-președinte, D. Juan Vidal Ginesta; secretar; D. Eurigne Salafranco Melchiori, subsecretar; D. José Ferrer Carrera, casier; D. Tomas Jacques Picol.

Mai fac parte din acest cerc și alți membri cari complectează consiliul dirigent.

Asociația surdomuților din Nord și Pas-de-Calais, una din cele mai prospere și cele mai active din societățile de ajutor reciproc, din Franța are un capital de 130.000 franci și are peste 1600 membri activi și

onorari. Președinte este d-l Paul Boudaillez din Cambrai.

Actualmente sunt în Statele Unite ale Americii de Nord 35 profeți surdomuți. În această țară educația surdomuților este mult mai bine organizată.

Jocurile internaționale tăcute din 1935 se vor desfășura la Londra în cursul ultimei săptămâni ale lui August.

Ele vor cuprinde fotbalul, atletismul, natația și tenisul, ciclismul și tirul nu sunt puse deocamdată în program deoarece în apropierea Londrei nu se află nici un pavilion pentru tragerea la țintă, și nici cursele de biciclete nu pot avea loc din cauză că drumurile sunt prea înfeseate de automobile.

În Cehoslovacia grație eforturilor d-lui Hauner, noile cluburi fondate recent, vor putea organiza o federație a sporturilor. De asemenea și în Ungaria s'au pus bazele a trei cluburi, cari vor permite să se organizeze competițiuni în vederea pregătirii pentru jocurile tăcute de la Londra din 1935.

În timp ce un motociclist traversa Piața 26 Mai, din Varesse, se ciocni în mod violent de un ciclist surdomut de meserie croitor. Amândoi au fost aruncați la pământ. Ambii având grave răni au fost duși la spitalul comunal spre îngrijire. Motociclistul a fost reținut din cauza rănilor grave căpătate, iar surdomutul Macchi după ce a fost pansat, a fost trimis la domiciliu, rănile lui reprezentând gravitate.

Duminică 17 Iunie a. c. institutul de surdomute din calea Mosilor No. 36 de sub direcția d-nei prof. Sevastia Popescu a deschis o frumoasă și admirabilă expoziție de lucru manual produs de elevele surdomute. Din cele expuse se vede munca constructivă ce depune corpul didactic al acestei instituții.

Alianța Republicană a Surdomuților și Uniunea Frățescă a Surdomuților invită pe toți surdomuții din Paris la celebrarea celei de a 222-a aniversări a abatelui de l'Epée, la Versailles, la 30 Septembrie viitor. „La Gazette” va publica ulterior programul sărbătoririi. Se prevede că în acest an această solemnitate va avea mai mult fast decât în anii trecuți.

Expoziția Internațională a Artelor Decorative din Paris, va avea loc în 1937.

Se prevede de pe acum un congres internațional al surdomuților, al cărui program, bine studiat dinainte, va fi fără precedent. Cine va prelua organizarea congresului se va decide ulterior; dar fapt cert este, că în 1937 Parisul va găzdui din nou pe surdomuții din întreaga lume.

DANEMARCA.— Sub cere mai bune auspicii și subvenționate de guvernul danez se va deschide în Septembrie o expoziție de lucrări și opere executate de surdomuți.

Va fi o frumoasă afirmație artistică a surdomuților danezi. Le urăm cea mai frumoasă reușită.

O întreprindere cinematografică japoneză a turnat un film „Cântecul tăcut”, al cărui subiect este luat din viața aco-lora ce nu aud arătând în acelaș timp și ideile lor.

D-na Imaguchi nevasta farmacistului spitalului Suzana din Tokio, a deschis o farmacie ce o dirijează singură și ajută numai de femei surde. Numărul acestora este de 5. Se refuză orice ofertă de angajare ce aud.

Paul Reimund și Robert Bouscarrat sunt clasați, față de frumoasele lor performanțe, în a 2-a categorie de către Federația Franceză de Atletism. Acești 2 frumози atleti onorează mult sportul făcut.

Propunere de căsătorie

O fată surdomută de 19 ani frumoasă și bună gospodină, cu educație, fără avere, dorește căsătorie serioasă cu o persoană bine situată. Normal sau surdomut.

Al doilea trandafir

(Urmare din pag. 1-a)

intâmpale. Dar convins, se sfătuiră împreună și stabiliră logodna. Când ieși în grădina, George rupse un trandafir alb și-l dădu Marioarei; spunându-i că atunci când va reinflori trandafirul, îi va da al doilea trandafir, ea va fi soția lui.

Dar omul când n'are noroc și destinul ce-i scrie în viață întâmplări dureroase, vin când nu te aștepti.

În timp ce George și Marioara se bucura și așteptau cu nerăbdare săvârșirea nunții, Isidor, copilul răutăcios și nebunatic puse gând rău tinerilor logodiți. El vedea cu ochi răi această unire, căci dorea de mult ca el să devie soful Marioarei.

Gelozia puse stăpânire pe el și într-o zi cu o pornire sălbatică descărcă un glonte în George, care căzu mort la pământ.

Marioara disperată de durere, căci pierduse tot ceea ce avea mai scump, își petrecea de aci înainte viața plângând lângă mormântul lui. Ea nu mai găsea altă viață mai bună, decât să împodobească mormântul lui George cu flori. Trandafirul din care George rupsesse floarea albă și i-o dăduse, ea îl răsădi lângă mormânt. Gândul și suferința o slăbiră tot mai mult până când sârmana copilă fu atinsă de cea mai gravă și nevindecabilă boală, tuberculoza. Bietul părinte era disperat. Marioara căzu la pat. Nu se mai putea duce la mormântul iubitului ei. Când îmbobociră trandafirul, aflând de aceasta, ea se înșenină și rugă

pe tatăl său s'o ducă pe brațe să-i vadă. Când ajunse la mormânt se porni un vânt care rupse un trandafir aruncându-l în poalele Marioarei care, într'un oftat adânc îl strânse la piept și rămase nemișcată.

Tatăl se aplecă să vadă ce s'a întâmplat. Marioara nu mai era. George se ține de cuvânt și-i puse în mână al doilea trandafir.

Silvia Dimitriu, Leorda

—xox—

In Japonia

Un teatru ambulant de surdomuți creat în Japonia, a dat o reprezentație de pantomimă. La fiecare reprezentație sute de persoane ce aud au asistat. A fost un succes formidabil.

„Rao Ieppo”, face să apară revista „Graphique du monde silencieux” (Revista lumii tăcute) unde vor fi publicate toate fotografiile privind pe surdomuți. Ca urmare la aceasta cere să i se trimeată orice fotografie în această privință.

Un film japonez despre surdomuți a fost turnat. Titlul lui „Balada vocilor pierdute” după romanul lui K. Takahashi directorul școlii de surdomuți din Osaka. Este povestea unui surdomut din naștere care parcurge lumea. Pus în fața realității, a lumii ce-l înconjoară și a faptelor lor se întreabă ca eroul lui Shakespare „a fi sau a nu fi”.

Sportive

Clubul Sportiv al Surdomuților din Paris va organiza pentru a doua oară o mare serată teatrală urmată de bal, la 20 Octombrie viitor, în frumoasa sală Hoche.

„The British Deaf Sportsman”, acesta este titlul noului jurnal al surdomuților sportivi din Anglia, pe care îl editează amicul nostru W. Baird.

Primul număr a apărut la 1 Mai; este un document interesant, cu atât mai mult cu cât este organul oficial al Comitetului organizator al jocurilor internaționale făcute, care se vor desfășura pentru a 4-a oară, la finele lui August 1935, la Londra.

După „The British Deaf Sportsman”, jocurile internaționale făcute din 1935, la Londra, care se vor desfășura pentru a 4-a oară, vor cuprinde următoarele sporturi: Atletism, natație, law-tennis, football și ciclism pe șosea (sur route). Cei interesați n'au decât să se prepare serios.

Speranțe feminine pentru jocurile tăcute din Londra există aici și colo. N'ar rămâne decât să fie serios educate și antrenate. Printre altele, tânăra Ciolet, din Nisa, a sărit bara la 1 m. 35 la „vorbitori” și realizează în mod curent frumoase performanțe în probele de viteză plat. Încântătoarea Noble nu mai puțin. De asemenea trebuie să menționăm pe frumoasa atletă Colande. Și la Paris, ce speranțe avem?